Obietnica powrotu Jezusa

Wybory, odwaga i chrześcijańska nadzieja • J 14:1–3; 1 Tes. 4:13–18

Myśl przewodnia

Chrześcijańska nadzieja powrotu Jezusa zachęca do wzajemnego pocieszania i dobrego życia.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Gdy Jezus rozmawiał z uczniami przed rozstaniem, chciał dodać im otuchy. Powiedział, że przygotowuje im miejsce i że znowu ich przyjmie do siebie.

Po odejściu Jezusa Jego uczniowie usłyszeli także, że powróci. Pierwsi chrześcijanie czekali na to wydarzenie i wzajemnie przypominali sobie Jego słowa.

Paweł pisał o zmartwychwstaniu, kiedy ludzie martwili się losem swoich zmarłych bliskich. Chciał ich pocieszyć. Biblia nie pozwala nam podać daty powrotu Jezusa.

Jezus obiecał swoim uczniom ponowne spotkanie. Apostoł Paweł przypominał tę nadzieję chrześcijanom, którzy tęsknili za zmarłymi. Jego celem było pocieszenie. Nie znamy daty powrotu Jezusa, dlatego nie należy wierzyć ludziom podającym rzekomo pewne terminy. W życiu codziennym możemy pielęgnować życzliwość.

Czekanie oznacza również dobre życie teraz: pomoc potrzebującym, prawdomówność, naukę i troskę o przyrodę. Nadzieja może dodawać sił, zamiast budzić lęk.

Cele lekcji

• Przywołuje obietnicę z J 14:1–3.

• Wskazuje, że Paweł pisał o nadziei, by pocieszyć wierzących.

• Wie, że nie możemy obliczyć daty powrotu Chrystusa.

• Potrafi odpowiedzieć: Dlaczego Paweł pisał do Tesaloniczan o przyszłości?

Przebieg zajęć

Otwarcie i pytanie — 4 min

Przygotuj dwa ilustracyjne przykłady i rozpocznij spokojną rozmowę: Dlaczego Paweł pisał o powrocie Jezusa? Pozwól odpowiedzieć wskazaniem obrazka, gestem lub w milczeniu.

Czytanie tekstu i kontekst — 8 min

Opowiedz własnymi słowami o fragmencie J 14:1–3; 1 Tes. 4:13–18. Jezus mówi uczniom o przyszłym ponownym spotkaniu. Paweł pociesza Tesaloniczan zmartwionych losem tych, którzy umarli, i wskazuje na zmartwychwstanie. To teksty nadziei, które kierują ku wierności i pocieszaniu się nawzajem. Odczytaj krótki i odpowiedni dla wieku urywek z Biblii. Nie używaj scen przemocy ani katastrof do pobudzania emocji.

Rozmowa o znaczeniu — 6 min

Dopytaj o zachowanie bohaterów i jedną bezpieczną decyzję. Myśl do zapamiętania: Chrześcijańska nadzieja powrotu Jezusa zachęca do wzajemnego pocieszania i dobrego życia. Porównuj przykłady fikcyjne, nie prosząc o zwierzenia rodzinne.

Ćwiczenie i praktyka — 8 min

Na dwóch dużych kartach zapisz „Dziś mogę” i „Oczekuję z nadzieją”. Dzieci dopasowują proste przykłady: pomogę, nauczę się, zachowam życzliwość; Jezus obiecał powrót. Rozróżnij to, co zależy od nas, od przyszłej obietnicy. Dopuszczaj różne formy odpowiedzi, także milczenie. Nie wywieraj presji na ujawnianie osobistych doświadczeń. Dodatkowa wskazówka dla prowadzącego: Połącz zdania: tęsknota – obietnica – pocieszenie.

Podsumowanie i rodzina — 4 min

Zapytaj: Dlaczego Paweł pisał o powrocie Jezusa? Przypomnij myśl: Chrześcijańska nadzieja powrotu Jezusa zachęca do wzajemnego pocieszania i dobrego życia. W domu można: Przeczytajcie J 14:1–3 i porozmawiajcie, co oznacza dla was słowo „nadzieja”.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Dlaczego Paweł pisał o powrocie Jezusa?

Aby pocieszyć chrześcijan zaniepokojonych śmiercią bliskich.

Co Jezus obiecał uczniom?

Przyszłe spotkanie i swoją troskę o nich.

Czy znamy dzień Jego powrotu?

Nie. Nie trzeba go odgadywać.

Dlaczego Paweł pisał do Tesaloniczan o przyszłości?

Ponieważ chcieli wiedzieć, jaka jest nadzieja dla zmarłych bliskich.

Pomoce dydaktyczne

- Biblia w wybranym legalnie używanym przekładzie
- Karta pracy SM-G2-A-49
- kartki, tablica i przybory do rysowania
- obrazki lub bezpieczne rekwizyty

Wskazówki biblijne i wychowawcze

- Celem 1 Tes 4:13–18 jest pocieszenie wspólnoty. Nie przewiduj dat i nie wykorzystuj katastroficznych obrazów do wywoływania posłuszeństwa. Wyraźnie odróżnij tekst główny i złożone systemy eschatologiczne.
- Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.
- Nie strasz końcem świata ani nie wyznaczaj dat powrotu Chrystusa.
- J 14:1–3 należy do mowy pożegnalnej Jezusa; słowa obietnicy mają umocnić uczniów w perspektywie rozłąki.
- 1 Tes. 4:13–18 ma charakter duszpasterski. Paweł kończy wezwaniem, aby wzajemnie się pocieszać; nie czyni z tego fragmentu kalendarza wydarzeń.
- Mt 24:36 wyklucza określanie daty powrotu Chrystusa. Unikaj straszenia dzieci i spekulacji na podstawie wiadomości czy katastrof.
- Nie przedstawiaj jednego rozbudowanego układu zdarzeń eschatologicznych jako prostego, dosłownego streszczenia Biblii. Oddziel prawdę wyrażoną wprost, symbole, tradycje interpretacyjne i hipotezy.
- W najmłodszych grupach skup się na obietnicy Jezusa i zaufaniu. Nie omawiaj makabrycznych wizji, kar ani scen katastroficznych.

• Nie wyznaczaj dat końca świata i nie stosuj obrazów budzących grozę, szczególnie u najmłodszych.

• J 14 i 1 Tes 4 podtrzymują nadzieję zmartwychwstania; końcowe wezwanie 1 Tes 4:18 dotyczy wzajemnego pocieszania. Powstrzymaj spekulacje o dacie przyjścia Jezusa.

• RED. II: Celem 1 Tes 4:13–18 jest pocieszenie wspólnoty. Nie przewiduj dat i nie wykorzystuj katastroficznych obrazów do wywoływania posłuszeństwa. Wyraźnie odróżnij tekst główny i złożone systemy eschatologiczne.

• Teksty do porównania: J 14:1–3; 1 Tes 4:13–18; 1 Kor 15:20–28; Mt 24:36

Kontynuacja w domu

Zaproponujcie jedno słowo pocieszenia dla osoby, która za kimś tęskni.